

jiné ten, kdo před účinností tohoto zákona byl zaměstnán nejméně 6 let v živnosti hostinské a výčepnické jako číšník, kuchař nebo sklepmistr.

Podle doslovu svého propůjčuje předpis tento nárok na osvobození od formelního průkazu způsobilosti toliko třem druhům zaměstnanců, školených odborně v živnosti hostinské a výčepnické, a užívá k označení jich výrazů všeobecně známých a druhy ty typisujících. Jsou to toliko číšníci, kuchaři a sklepmistři. Všechna ostatní, byť i odborná zaměstnání v živnosti hostinské a výčepnické, jsou podle toho z osvobození od průkazu způsobilosti vyloučena. Názor tento podporuje i legislativně-technické uspořádání cit. zákona, které zařazuje předpis § 3 bezprostředně za §§ 1 a 2, v nichž je vysloven a blíže proveden princip povinného průkazu způsobilosti, a tím zřejmě vyjadřuje, že jest pohlížeti na předpis § 3 cit. zák. jen jako na výjimku z pravidla vysloveného v §§ 1 a 2. Může proto při výkladu předpisu toho platiti jen všeobecně platné pravidlo vykládací o výjimkách. Toto váže vykladače norem na striktní jejich znění a nepřipouští extensivního výkladu. Nutno-li však čísti předpis § 3 cit. zák. striktně, nelze dospěti k jinému závěru, než že výpočet zaměstnání v živnosti hostinské a výčepnické uvedený v cit. odst. 1 bodu 1 lit. b) § 3 je taxativní a že podle tohoto předpisu nelze přiznati osvobození od průkazu způsobilosti jiným osobám, než které jsou výslovně v něm uvedeny.

A konečně i znění § 2 cit. zák. je dokladem toho, že výpočet osob osvobozených od průkazu způsobilosti podle § 3 odst. 1 bod 1 lit. b) není uveden příkladmo. V § 2 mluví zákon zcela všeobecně o tříletém zaměstnání pomocnickém, aniž by pojem ten blíže vymezil, a připouští tedy při podání průkazu způsobilosti i průkaz o jiném odborném zaměstnání v hostinství než číšnickém, kuchařském a sklepmistrovském. Znal-li však zákonodárce i jiná odborná zaměstnání v živnosti hostinské a výčepnické a přes to v § 3 propůjčil nárok na osvobození od průkazu způsobilosti jen kategoriím zaměstnanců hostinských tam uvedeným, pak nutno po názoru soudu přisvědčiti stížnosti, čte-li předpis ten jako předpis výjimečný, který nepřipouští výkladu extensivního. Podle obsahu nař. rozhodnutí vycházel žal. úřad ze zjištění, že zaměstnání zúčastněné strany jako vedoucí síly a mixerky patří do rozsahu zaměstnání číšnického a že je proto osvobozena podle § 3 odst. 1 bod 1 písm. b) cit. zák. od průkazu způsobilosti. Leč z dokladů zúčastněnou stranou v řízení předložených není patrno, nač se vedení hostinských podniků zúčastněnou stranou vztahovalo a z čeho žal. úřad usoudil, že činnost ta spadala do rozsahu zaměstnání číšnického. Pokud jde o dobu, v níž zúčastněná strana pracovala v podnicích jako »mixerka«, nemohlo zaměstnání to samo o sobě přijíti v úvahu, ježto co do doby trvání nedosahuje 6 let. Neměl proto žal. úřad pro své shora vytčené zjištění dostačného podkladu ve spisech a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.631.

Domovské právo. — Řízení správní: * Jestliže obec pobytu opomine rozhodnouti o domáhaném nároku na přijetí do svazku domovského ve lhůtě 6měsíční od podání žádosti, je nadřízený úřad politický oprávněn o žádosti té dle § 6 odst. 1 zák. č. 222/1896 ř. z. roz-

hodnouti jen tehdy, jestli subjekt k uplatnění nároku toho podle § 3 oprávněný o rozhodnutí to požádá.

(Nález ze dne 22. prosince 1934 č. 22.371.)

V ě c: Obec T. (adv. Dr. Antonín Ulbert z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o domovskou příslušnost.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: K žádosti zemského ústavu pro choromyslné v D. z 23. října 1930 za rozhodnutí o domovské příslušnosti Josefa L. konal okresní úřad ve Žluticích šetření. Obec M., která v dotazníku de dato 8. června 1920 předloženém uvedeným ústavem potvrdila, že L. je jejím příslušníkem, příslušnost tu popřela. Uvedla, že sice obec T. v roce 1911 žádala, aby M. uznaly nárok L. na přijetí do svazku vzhledem na jeho 10letý tamní pobyt, že však žádost ta usnesením obecního zastupitelstva z 23. června 1911 byla zamítnuta, ježto nebyl prokázán nepřetržitý pobyt 10letý. Obec T. udala, že o zamítavém rozhodnutí své žádosti nikdy nebyla uvědoměna. Po dalším šetření, týkajícím se zjišťování pobytu L. v M., okresní úřad ve Žluticích výměrem z 24. července 1931 rozhodl podle § 6 odst. 1 zák. z 15. prosince 1896 č. 222, že jmenovaný na základě ustanovení § 2 cit. zák. nabyt domovské příslušnosti v obci M., jelikož se tam v době asi od konce února 1910 až do dodání do zemského ústavu pro choromyslné v D. dne 1. června 1920, tedy více než 10 roků po nabytí svéprávnosti zdržoval samovolně a nepřetržitě, aniž by požadoval veřejných chudinských podpor. K odvolání obce M. zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím výše uvedený výměr a rozhodl, že Josef L. přísluší do obce T., a to z těchto důvodů: V květnu 1911 podala obec T. žádost za přijetí Josefa L. do domovského svazku obce M. na základě 10letého pobytu a přiznala se tím za jeho obec domovskou. Obec M. žádosti na základě usnesení obecního výboru z 23. června 1911 nevyhověla a tvrdí, že o tom dopisem z 25. června 1911 vyrozuměla obec T. Obec T. tvrdí naopak, že jí tento zamítavý výměr obce M. nedošel, nemůže však své tvrzení prokázat, ježto jednací protokol z roku 1911 a z následujících let se ztratily. Avšak i v případě, že jí zamítavý výměr obce M. nedošel, byla obec T. oprávněna po uplynutí lhůty šesti měsíců po podání své žádosti podati stížnost k býv. okresnímu hejtmanství ve Žluticích. Že tak učinila, nebylo ani tvrzeno, ani prokázáno a pro okresní úřad není tudíž po 21 letech právního základu rozhodovati meritorně o žádosti obce T., podané roku 1911, nehledě ani k tomu, že okr. úřad ve svém výměru považuje nesprávně za dobu vydržecí dobu od roku 1910 do roku 1920, ačkoliv žádost obce T. byla podána roku 1911 a tudíž jako doba vydržecí přichází v úvahu pouze doba před rokem 1911.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Rozhodnutí okr. úřadu ve Žluticích zabývalo se meritem otázky, zda Josef L. nabyt podle § 2 zák. č. 222/96 ř. z. nároku na výslovné přijetí do domovského svazku obce M. a zodpovědělo otázku tu kladně. Žal. úřad se meritem otázky té vůbec nezabýval, nýbrž zrušil rozhodnutí okr. úřadu proto, poněvadž shledal, že úřad ten neměl vůbec právního podkladu podle cit. zákona věcně rozhodovati. Proto podle § 5 zák. o ss může býti předmětem přezkoumání nss-em jen otázka, zda žal. úřad

z tohoto formelního důvodu rozhodnutí I. stolice zrušil právem či neprávem. Meritem, zda L. nároku na výslovné přijetí do domovského svazku obce M. nabyt podle § 2 cit. zák. či nikoli, se nss zabývati nemůže a musely proto zůstatí nepovšimnuty vývody stížnosti, které dovozují, že L. nároku toho 10letým nepřetržitým pobytem v M. nabyt a že obec M. i v různých listinách jej za příslušníka svého uznala.

Vydávaje nař. rozhodnutí, vycházel žal. úřad z nesporného zjištění, že obec T., st-lka, jako domovská obec L.-ova v r. 1911 žádala obec M., aby uznala, že L. podle § 2 zák. č. 222/1896 ř. z. nabyt nároku na přijetí do domovského svazku v M. Spornou mezi oběma obcemi otázku, zda obec M. žádost tu záporně vyřídila a st-lku o tom vyrozuměla, úřad žal. vůbec neřešil; uvedl v důvodech, že i kdyby pravda bylo, co st-lka v řízení tvrdila, že o zamítavém rozhodnutí obce M. uvědoměna nebyla, byla st-lka oprávněna po uplynutí lhůty šesti měsíců po podání své žádosti podati stížnost k bývalému okresnímu hejtmanství ve Žluticích. Poněvadž to neučinila, nebylo podle nař. rozhodnutí pro okr. úřad právního podkladu po 21 letech rozhodovati o žádosti st-lky.

Ačkoli žal. úřad v nař. rozhodnutí nedovolává se výslovně žádného zákona, nemůže býti žádné pochybnosti o tom, že výrok svůj opírá o zák. č. 222/96 ř. z. To stížnost také správně pochopila a dovozuje, že nař. rozhodnutí v cit. zákoně nemá opory, naopak, že je v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 tohoto zákona. Stížnost dovozuje po té stránce, že žádost podaná st-lkou v r. 1911 u obce M., která nebyla po uplynutí 6 měsíců od podání vyřízena, byla a zůstala právním základem pro rozhodování okr. úřadu, na který podle cit. paragrafu přešlo rozhodování, a že mylný je názor žal. úřadu, že by st-lka byla musela stížností rozhodnutí nadřízeného politického úřadu se domáhati a že by právo úřadu toho bylo zaniklo proto, že uplynula od podání žádosti u obce M. již doba 21 let. Pokud jde o poslední námitku, shledal nss, že nepostihuje obsah nař. rozhodnutí, ježto žal. úřad zrušil rozhodnutí okr. úřadu ne proto, že od podání žádosti uplynulo 21 let, nýbrž proto, že st-lka, když od podání žádosti oné uplynulo 6 měsíců a st-lce se nedostalo vyřízení, nepodala u bývalého okr. hejtmanství vůbec nikdy stížnost a že proto okr. úřad neměl právní základ pro věcné rozhodování otázky domovské příslušnosti L.-ovy. Je tedy vlastním jádrem sporu otázka, zda k tomu, aby nadřízený úřad politický vydal iure devolutionis podle § 6 odst. 1 cit. zák. na něj připadlé rozhodnutí, je potřebí nějakého zákroku strany (nař. rozhodnutí nazývá zákrok ten stížností) či nikoli. Úřad stojí na stanovisku, že ano, a že bez zákroku takového nadřízený úřad vůbec nemá právního základu pro rozhodování podle tohoto ustanovení, stížnost hájí názor opačný.

Nss neshledal názor hájený stížností správným, a to vycházejí z těchto úvah:

V zák. č. 222/1896 ř. z. není ustanovení, podle něhož by obec pobytu byla povinna do šesti měsíců nevyřízenou žádost předložiti nadřízenému úřadu politickému a není jí ani uložena povinnost úřad ten uvědomiti o podané žádosti. Tato poslední povinnost není uložena ani tomu, kdo žádost podle § 3 cit. zák. je oprávněn podati. Kdyby zákonodárce byl chtěl stanoviti, že rozhodování o včas nevyřízené žádosti přechází na nadřízený úřad politický bez jakéhokoli dalšího zákroku stran, byl

by po názoru nss-u musel do zákona pojati ustanovení, jež by úřadu tomu umožňovalo i bez takového zákroku dovědět se o tom, že uplynula 6měsíční v § 6 uvedená lhůta, aniž žádost byla vyřízena. Skutečnost, že v zák. č. 222/1896 ř. z. takového ustanovení není, svědčí tomu, že devoluce v § 6 odst. 1 cit. zák. zmíněná předpokládá další zákrok k uplatnění nároku oprávněné strany. Správnosti tohoto názoru svědčí i další úvaha. Nárok nabytý podle § 2 cit. zák. jsou oprávněny uplatnit jen subjekty v § 3 cit. zák. výslovně uvedené. Jen ty a nikdo jiný mohou, ale nemusí, nárok ten uplatnit. Kdyby správný byl názor stížností hájený, že v případě devoluce podle § 6 odst. 1 cit. zák. rozhoduje politický úřad, aniž by k tomu bylo potřebí zákroku strany, o rozhodnutí to žádající, pak zřejmě byl by úřad ten oprávněn rozhodovati, kdyby z jakéhokoli popudu osob třetích, neuvedených v § 3 cit. zák., dověděl se o tom, že byla u obce pobytu oprávněným subjektem podána žádost, uplatňující nárok podle § 2 cit. zák., a že žádost ta do 6 měsíců nebyla vyřízena. Pak ovšem by úřad ten nerozhodoval již k žádosti oprávněné strany, která o rozhodnutí jeho nežádala a která event. spokojivši se s nevyřízením žádosti se strany obce pobytu dále nárok podle § 2 ani uplatnit nechťela. Nedá se tedy názor stížností hájený uvést v soulad s tím, že nárok podle § 2 cit. zák. je nárokem zadatelným a že mohou jej uplatnit jen subjekty v § 3 uvedené.

Ve věci dnes projednávané tvrdí st-lka, že nedostalo se jí vůbec vyřízení žádosti, kterou v roce 1911 u obce M. o uznání nároku na přijetí L. do svazku domovského podala. Netvrdí pak, že by vůbec někdy u nadřízeného úřadu politického po uplynutí 6měsíční lhůty od podání oné žádosti byla požádala buď ona nebo L., aby podle § 6 odst. 1 cit. zák. rozhodl. Pak ovšem podle toho, co svrchu uvedeno, nelze shledati nezákonnosti v nař. rozhodnutí, které vyslovilo, že okr. úřad neměl právního podkladu, aby podle § 6 odst. 1 zák. č. 222/1896 ř. z. o domovské příslušnosti L.-ově rozhodoval, a proto zrušilo rozhodnutí okr. úřadu, vyslovující, že L. podle § 2 cit. zák. nabyt domovské příslušnosti v M. Stížnost neprávem tvrdí opak.

Pokud stížnost vytýká, že nař. rozhodnutí vychází prý z nesprávného právního názoru, že st-lka by musela dokázati, že od obce M. nedostala zamítavé rozhodnutí své žádosti, netřeba se vývody těmi zabývat, ježto úřad takový právní názor nevyslovuje a řeší případ za předpokladu, že skutečně je nedostala, tedy s hlediska, s jakého i stížnost vychází. Z uvedených důvodů shledal nss stížnost bezdůvodnou a proto ji zamítl.

Č. 11.632.

Živnostenské právo: Náleží k pojmu periodické dopravy osob nezbytně též existence a vyhlášení jízdního řádu?

(Nález ze dne 22. prosince 1934 č. 23.674.)

V ě c: Rudolf B. v B. proti zemskému úřadu v Brně o periodickou dopravu osob.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezem okresního úřadu v Brně z 30. července 1932 byl st-l uznán vinným přestupkem § 22 živn. ř., jehož se dopustil tím, že